

Het Boek Daniël - Nummer Twintig

Daniël en de Openbaring: Onthulling van het profetische weefsel van de opkomst en ondergang van koninkrijken

Jeff Pippenger

2023-12-15

Zuster White geeft vaak aan dat de profetische lessen die begrepen moeten worden, worden uitgebeeld in de opkomst en de ondergang van koninkrijken.

‘Uit de opkomst en ondergang van volken, zoals duidelijk uiteengezet in de boeken Daniël en Openbaring, moeten wij leren hoe waardeloos louter uiterlijke en wereldse heerlijkheid is. Babylon, met al zijn macht en pracht, waarvan onze wereld sindsdien nooit meer het gelijke heeft aanschouwd,—macht en pracht die de mensen van die tijd zo vast en blijvend toeschenen,—hoe volkomen is het verdwenen! Als “de bloem van het gras” is het vergaan. Jakobus 1:10. Zo verging het Medo-Perzische rijk, en de rijken van Griekenland en Rome. En zo vergaat alles wat God niet tot grondslag heeft. Alleen datgene wat met Zijn voornemen verbonden is en Zijn karakter uitdrukt, kan standhouden. Zijn beginselen zijn de enige vaste dingen die onze wereld kent.’ Profeten en Koningen, 548.

De „opkomst en ondergang” van de koninkrijken die in de boeken Daniël en Openbaring worden voorgesteld, vormen het brandpunt van een juiste benadering van de studie der profetie. De val van Babylon wordt getypeerd door de val van Nimrods Babel in Genesis elf. Vervolgens valt Babylon in Daniël hoofdstuk vijf opnieuw. De geschiedenis van het pausdom, van zijn opkomst tot macht in het jaar 538 en zijn daaropvolgende val in 1798, typeert eveneens de uiteindelijke val van Babylon, want de pauselijke macht is profetisch het geestelijke Babylon. Het pausdom viel in 1798, en Openbaring hoofdstuk achttien schetst zijn uiteindelijke val. In Daniël hoofdstuk elf, vers vijfenveertig, komt het pausdom, daar voorgesteld als de koning van het noorden, tot zijn einde, zonder dat iemand hem helpt. Dit vindt plaats wanneer de genadetijd sluit, want vers vijfenveertig van hoofdstuk elf en vers één van hoofdstuk twaalf stellen dezelfde geschiedenis voor.

En hij zal de tenten van zijn paleis opslaan tussen de zeeën op de heerlijke heilige berg; toch zal hij aan zijn einde komen, en niemand zal hem helpen. En in die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst die staat voor de kinderen van uw volk; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk bestaat tot op diezelfde tijd; en in die tijd zal uw volk verlost worden, ieder die geschreven gevonden wordt in het boek. Daniël 11:45, 12:1.

De boodschap van de tweede engel is gegrond op het feit dat Babylon tweemaal is gevallen. Het letterlijke Babylon, vertegenwoordigd door Nimrod en Belsazar, viel tweemaal, en het geestelijke Babylon viel in 1798 en doet dit opnieuw wanneer de genadetijd voor de mensheid wordt afgesloten.

En een andere engel volgde, die zei: Gevallen, gevallen is Babylon, die grote stad, omdat zij al de volken heeft doen drinken van de wijn van de toorn van haar hoerierij. Openbaring 14:8.

De herhaling van de val van Babylon in de boodschap van de tweede engel verschaft de profetische rechtvaardiging om de verdubbeling van woorden en uitdrukkingen binnen de Schrift te identificeren als een symbool van de gecombineerde boodschappen van de tweede engel en de Middernachtsroep. Zij bevestigt tevens het beginsel dat door Zuster White is aangeduid, namelijk dat de studie van profetie gebaseerd is op de opkomst en ondergang van de koninkrijken die in de boeken Daniël en Openbaring worden voorgesteld. Zij illustreert het concept dat, om de val van Babylon te begrijpen, de student van de profetie alle vallen van Babylon, „regel op regel”, moet samenbrengen om de juiste profetische boodschap van de uiteindelijke val van Babylon vast te stellen.

Dat Babylon tweemaal valt in de boodschap van de tweede engel, is gebaseerd op de profetische regel die vaststelt dat waarheid bevestigd wordt op het getuigenis van twee getuigen. De verdubbeling van Babylons val binnen de boodschap vertegenwoordigt de profetische methodologie die in de Bijbel wordt aangeduid als de late regen. Die heilige methodologie, die de late regen is, is de toepassing van het samenbrengen van verschillende profetische lijnen, „regel op regel”. Wanneer zij door de student van de profetie wordt toegepast, stelt de methodologie de „boodschap” van de late regen vast. De boodschap van de late regen, die door de toepassing van de heilige methodologie wordt vastgesteld, wordt vervolgens verkondigd in de samengevoegde profetische geschiedenissen van de tweede engel en de Middernachtsroep. Dit was waar in de geschiedenis van de beweging van de eerste engel, en het is vandaag waar, in de geschiedenis van de beweging van de derde engel.

De hoofdstukken vier en vijf van het boek Daniël vertegenwoordigen de historische lijn die de opkomst en het begin van Babylon omvat, voorgesteld door Nebukadnezar in hoofdstuk vier, en vervolgens de val en het einde van Babylon, voorgesteld door Belsazar in hoofdstuk vijf. Samen vormen zij één profetische lijn. De profetische lijn die door die twee hoofdstukken wordt voortgebracht, moet over Daniël, hoofdstukken één tot en met drie, worden gelegd om de boodschap van de late regen vast te stellen.

De twee hoofdstukken stellen de val en de wederoprichting van Nebukadnezar voor, en de val en vernietiging van Belsazar, en stellen derhalve de val van Babylon voor aan het begin en aan het einde van de lijn. De profetische lijn die door de twee hoofdstukken wordt gevormd, is opgebouwd op Babylon dat valt, opstaat en vervolgens opnieuw valt. Alleen dat feit al toont aan dat deze twee hoofdstukken de boodschap van de tweede engel vertegenwoordigen. De twee hoofdstukken vertegenwoordigen de geschiedenis van het beest uit de aarde van Openbaring dertien, en in die geschiedenis worden de boodschap van de tweede engel en de Middernachtsroep tweemaal verkondigd.

Daarom zullen wij, voordat wij onze beschouwing van Daniël hoofdstuk vier en vijf beginnen, de heilige methodologie vaststellen die de late regen is, en vervolgens zullen wij, door die methodologie toe te passen, de boodschap van de late regen vaststellen.

Een belangrijke wegmarkering in de geschiedenis van de eerste en de tweede engel was de methodologie die werd weergegeven door William Millers regels voor profetische uitleg. Die

regels werden door mensen gebruikt om de boodschap van de Middernachtsroep te identificeren, en die boodschap was de laat-regenboodschap voor die geschiedenis. Een belangrijke wegmarkering in de geschiedenis van de derde engel is de methodologie die wordt aangeduid als “Profetische Sleutels”. Die regels moeten in samenhang met de regels van William Miller worden gebruikt om de boodschap van de Middernachtsroep in onze huidige geschiedenis te identificeren, en de boodschap die nu door die regels wordt gevestigd, is de laat-regenboodschap van de laatste dagen. Millers regels vertegenwoordigen de vroege regen in de profetische geschiedenis van het beest uit de aarde, en die regels, gecombineerd met de “Profetische Sleutels”, vertegenwoordigen de late regen in de profetische geschiedenis van het beest uit de aarde.

De late regen is de methodologie die wordt aangewend om de boodschap voort te brengen. Er zijn mensen die misleid worden omdat zij de ervaring van de late regen zoeken, zonder eerst de boodschap te zoeken die die ervaring voortbrengt. De pinksterkerken van het christendom zijn een duidelijk voorbeeld van die misleiding. Datzelfde soort misgerichte koers ligt ook open voor hen die wél de boodschap van de late regen zoeken, maar weigeren de methodologie te zoeken die de boodschap van de late regen identificeert en bevestigt. Zonder de juiste methodologie kan de juiste boodschap niet worden geïdentificeerd. Zonder de juiste boodschap is de juiste ervaring een onmogelijkheid.

De betekenis van dit bijbelse feit wordt door de meesten niet onderkend, want zij hebben nooit de mogelijkheid overwogen dat er één juiste manier is om de Bijbel te bestuderen, en dat er vele verkeerde manieren zijn om de Bijbel te bestuderen. De verkeerde manier om de Bijbel te bestuderen, die verreweg het vaakst wordt gekozen, is te vertrouwen op de opvattingen van andere mensen over wat de Bijbel leert. Dit is onder mensen zó algemeen, dat iedere kerk een stelsel organiseert om in deze ten onrechte veronderstelde behoefte van haar kudde te voorzien. Die valse behoefte brengt het valse werk voort van het opzetten van een systeem van leiders die worden aangemerkt als de geestelijke deskundigen in het verstaan van de Bijbel, die het begrip van de ongeschoolde kudde op juiste wijze zullen sturen. De Bijbel duidt wel een zeer geordend stelsel aan voor de inrichting van een kerk, waarin ouderlingen, profeten en leraars zijn begrepen, maar de Bijbel bekrachtigt nooit de verdorvenheid van kerkelijke organisatie die een systeem van leiders voortbrengt die zijn geordineerd om vast te stellen wat wel of niet de waarheid is, en vervolgens wie wel en wie geen ketter is.

Benaarstig u om uzelf Gode beproefd voor te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die het woord der waarheid recht snijdt. 2 Timotheüs 2:15.

Een kerkleider dient te vermanen, te bestraffen, te onderwijzen en te waken tegen valse leringen en tegen hen die de valse leringen bevorderen, maar ieder van ons dient zich erop toe te leggen zich „beproefd voor God” te betonen door „het woord der waarheid recht te snijden”. Daarbij moeten wij de methodologie kennen die de Bijbel aanwijst als de juiste wijze om het woord der waarheid recht te snijden. Het boek Jesaja zet deze kwesties uiteen in de context van de late regen; daarom zullen wij daar beginnen.

Te dien dage zal de HEERE met Zijn hard, groot en sterk zwaard bezoeking doen over Leviathan, de snelle slang, ja, over Leviathan, de kronkelende slang; en Hij zal de draak doden die in de zee is. Te dien dage: zingt van haar, een wijngaard van rode wijn. Ik, de HEERE, behoed die; Ik zal hem te allen tijde begieten; opdat niemand hem beschadige, zal Ik hem nacht en dag bewaren. Grimmigheid is in Mij niet; wie zou Mij in de strijd doornen en distelen tegenoverstellen? Ik zou erdoorheen trekken, Ik zou ze tezamen verbranden. Of laat hij Mijn sterkte aangrijpen, opdat hij vrede met Mij make; ja, vrede zal hij met Mij maken. Hij zal maken dat wie uit Jakob voortkomen, wortel schieten; Israël zal bloeien en uitspruiten, en de aardbodem met vrucht vervullen. Heeft Hij hem geslagen, zoals Hij hen geslagen heeft die hem sloegen? Of is hij gedood naar de slachting van hen die door Hem gedood zijn? Met mate, wanneer het uitspruit, zult Gij met hem rechten; Hij beteugelt Zijn harde wind ten dage van de oostenwind. Daarom zal hierdoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is al de vrucht: het wegnemen van zijn zonde; wanneer hij al de stenen van het altaar zal maken als kalkstenen die in stukken geslagen zijn, zullen de gewijde palen en de beelden niet overeind blijven staan. Toch zal de versterkte stad woest worden, en de woonplaats verlaten en prijsgegeven als een wildernis; daar zal het kalf weiden, daar zal het neerliggen en haar takken afvreten. Wanneer haar twijgen verdord zijn, zullen zij afgebroken worden; de vrouwen komen en steken ze in brand; want het is een volk zonder inzicht; daarom zal Hij Die het gemaakt heeft, Zich er niet over ontfermen, en Hij Die het geformeerd heeft, zal het geen genade bewijzen. En het zal geschieden te dien dage, dat de HEERE aren zal afslaan van de stroom der rivier af tot aan de beek van Egypte; en gij zult één voor één verzameld worden, gij kinderen Israëls. En het zal geschieden te dien dage, dat op de grote bazuin geblazen zal worden; en zij zullen komen, die gereed waren om om te komen in het land Assyrië, en de verdrevenen in het land Egypte, en zij zullen de HEERE aanbidden op de heilige berg te Jeruzalem. Jesaja 27:1–13.

In de voorgaande artikelen hebben wij herhaaldelijk aandacht besteed aan het „vaandel” dat wordt opgeheven om Gods andere kinderen uit Babylon te roepen. Het laatste vers van Jesaja, hoofdstuk zevenentwintig, behandelt het werk van het vaandel wanneer het zegt: „de grote bazuin zal geblazen worden, en zij zullen komen die gereed waren om te vergaan in het land van Assyrië.” Assyrië is een symbool van Babylon in de laatste dagen, en zij die in het vers de waarschuwingsboodschap horen om uit Babylon te komen, komen en aanbidden met hen die worden voorgesteld als de honderdvierendertigduizend, die profetisch gelokaliseerd zijn op „de heilige berg te Jeruzalem.”

Het vers zegt: „en het zal geschieden te dien dage.” „Die dag”, namelijk de dag waarop de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien Gods andere kinderen uit Babylon roept, vormt het decor voor het gehele hoofdstuk. De tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien roept bij de zondagswet, wanneer de hoer van Tyrus in gedachtenis wordt gebracht.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel, die zei: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden zijn opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden in gedachtenis gebracht. Openbaring 18:4, 5.

Jesaja hoofdstuk zevenentwintig begint met de aanduiding van dezelfde dag waarmee het hoofdstuk eindigt, wanneer het zegt: „Te dien dage zal de HEERE met Zijn harde en grote en sterke zwaard bezoeking doen over Leviathan, de snelle slang, ja, over Leviathan, de kronkelende slang; en Hij zal de draak doden die in de zee is.”

Bij de zondagswet begint Gods uitvoerende, vergeldende oordeel over de koninkrijken van de draak (de Verenigde Naties), het beest (het pausdom) en de valse profeet (de Verenigde Staten). Bij de zondagswet wordt de valse profeet ten val gebracht als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, en nationale afval brengt nationale ondergang voort. De zondagswet is het punt waarop Gods uitvoerende oordelen beginnen neer te komen op de draak, die Satan is (en wiens aardse koninkrijk wordt voorgesteld als de draak), het beest en de valse profeet. Het is een voortschrijdende bestraffing, die bij de zondagswet begint. Het begin en het einde van hoofdstuk zevenentwintig van Jesaja is de zondagswet, en het hoofdstuk stelt specifieke kwesties voor die rechtstreeks verbonden zijn met de geschiedenis die voert tot en volgt op de zondagswet.

Wij beschouwen hoofdstuk zevenentwintig, want het bepaalt het profetische kader voor de hoofdstukken achtentwintig en negentwintig. In die hoofdstukken zullen wij de definitie van de late regen als een methodologie aantreffen, hetgeen ons in staat zal stellen de betekenis te begrijpen van het leggen van de hoofdstukken vier en vijf van Daniël over de hoofdstukken één tot en met drie van Daniël. Nadat Jesaja in hoofdstuk zevenentwintig het begin van de voortschrijdende bestraffing van het koninkrijk van de draak heeft aangeduid, vermeldt hij dat in die periode Gods volk bevolen wordt haar toe te zingen. Aan wie zingen?

Het antwoord op de vraag voor wie gezongen moet worden, ligt in de titel van het lied, want zij moeten zingen over „een wijngaard van rode wijn, die de HEERE bewaart.” Het verhaal van de wijngaard is het verhaal van Gods volk, en het wordt door Jesaja voor het eerst genoemd in hoofdstuk vijf.

Nu wil ik voor mijn zeer geliefde een lied zingen van mijn beminde aangaande zijn wijngaard. Mijn zeer geliefde had een wijngaard op een zeer vruchtbare heuvel: En hij omheinde die, en verwijderde de stenen daaruit, en beplante hem met de edelste wijnstok, en bouwde een toren in het midden ervan, en hieuw ook daarin een wijnpers uit; en hij verwachtte dat hij druiven zou voortbrengen, maar hij bracht wilde druiven voort. En nu dan, gij inwoners van Jeruzalem en mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en mijn wijngaard. Wat had er nog meer aan mijn wijngaard gedaan kunnen worden, dat Ik er niet aan gedaan heb? Waarom heeft hij, toen Ik verwachtte dat hij druiven zou voortbrengen, wilde druiven voortgebracht? En nu dan, kom, Ik zal u bekendmaken wat Ik met mijn wijngaard zal doen: Ik zal zijn omheining wegnemen, en hij zal afgegraasd worden; en zijn muur afbreken, en hij zal vertreden worden: En Ik zal hem tot een woestenij maken; hij zal niet gesnoeid noch omgespit worden; maar distels en doornen zullen daarin opschieten: Ik zal ook de wolken bevel geven dat zij geen regen op hem doen neerdalen. Want de wijngaard van de HEERE der heerscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn zijn liefelijke planting; en Hij zag uit naar recht, maar zie, bloedvergieten; naar gerechtigheid, maar zie, geschreeuw. Jesaja 5:1–5.

In de geschiedenis van de crisis van de zondagwet moet Gods volk het lied van de wijngaard zingen tot Gods volk, want het lied zegt: „En nu dan, gij inwoners van Jeruzalem en mannen van Juda, oordeelt toch tussen Mij en Mijn wijngaard.” Het lied van de wijngaard is het lied dat het voorbijgaan van een voormalig verbondsvolk aanduidt, terwijl God een verbond aangaat met hen van wie Petrus zegt dat zij „eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt.” Het maakt duidelijk dat er geen regen op de wijngaard is gevallen, en duidt aldus het werk aan van Elia, die in die tijdsperiode komt, en die alleen gedurende die periode regen kan voortbrengen. Wij weten dat het lied handelt over het voorbijgaan van een verbondsvolk, want het lied van de wijngaard werd door Christus gezongen tot het oude Israël in de periode waarin aan het oude Israël werd voorbijgegaan, terwijl God tegelijkertijd een verbond aanging met het geestelijke Israël.

Hoort een andere gelijkenis: Er was een zeker heer des huizes, die een wijngaard plantte, en die van rondom omheinde, en daarin een wijnpers groef, en een toren bouwde, en hem verhuurde aan landlieden, en naar een ver land reisde. En toen de tijd van de vrucht naderde, zond hij zijn dienstknechten tot de landlieden, opdat zij de vruchten daarvan zouden ontvangen. En de landlieden namen zijn dienstknechten, en sloegen de een, doodden de ander, en stenigden een ander. Wederom zond hij andere dienstknechten, meer in getal dan de eersten; en zij deden hun evenzo. Maar ten laatste zond hij zijn zoon tot hen, zeggende: Zij zullen mijn zoon ontzien. Maar toen de landlieden de zoon zagen, zeiden zij onder elkander: Deze is de erfgenaam; komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis in bezit nemen. En zij grepen hem, wierpen hem buiten de wijngaard, en doodden hem. Wanneer dan de heer van de wijngaard komt, wat zal hij met die landlieden doen? Zij zeiden tot Hem: Hij zal die boze mensen een ellendig einde doen vinden, en zijn wijngaard aan andere landlieden verhuren, die hem de vruchten op hun tijden zullen afdragen. Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit in de Schriften gelezen: De steen die de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van de Heere is dit geschied, en het is wonderlijk in onze ogen? Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk Gods van u zal worden weggenomen en aan een volk gegeven, dat de vruchten daarvan voortbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden; maar op wie hij valt, die zal hij vermorzelen. En toen de overpriesters en Farizeeën zijn gelijkenissen hoorden, bemerkten zij dat Hij over hen sprak. Mattheüs 21:33–45.

Toen Jezus het lied van Gods wijngaard voor het oude Israël zong, werden zij zozeer meegevoerd in de logica en de kracht van de boodschap, dat zij, toen Jezus de kibbelende Joden vroeg wat de Heer van de wijngaard zou doen met hen die de Zoon hadden gedood, niet anders konden dan het juiste antwoord geven, toen zij zeiden: „Hij zal die boze mensen een ellendig einde doen ondergaan en zijn wijngaard aan andere pachters verhuren, die hem op hun tijd de vruchten zullen afdragen.”

Jezus voegde daarop onmiddellijk nog een vers aan het lied toe, toen Hij zong over de verworpen steen, en bracht hun antwoord samen met de slotstrofe toen Hij verklaarde: „Daarom zeg Ik u: het Koninkrijk Gods zal van u weggenomen en gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan voortbrengt. En wie op deze steen valt, zal verpletterd worden; maar op wie hij valt, die zal hij tot stof vermalen.” Het „tot stof vermalen” weerklinkt Jesaja zeventwintig, waar „al de stenen van het altaar als kalkstenen, die aan stukken geslagen zijn”, worden gemaakt, en „de gewijde palen en

beelden niet overeind zullen blijven staan.” Beide zijn verwijzingen naar het werk van opwekking dat door Josia werd verricht, die een zinnebeeld was van hen in de laatste dagen die de „zeven tijden” herontdekken, hetgeen de steen des aanstoots is die hen verplettert die weigeren hem kostbaar te achten.

Op de dag van de zondagswet, zoals voorgesteld in Jesaja hoofdstuk zevenentwintig, zullen zij die „eertijds geen volk waren” het lied zingen van de wijngaard des HEEREN van rode wijn. Deze artikelen hebben herhaaldelijk vastgesteld dat er geen derde boodschap is zonder een eerste en een tweede boodschap. De zondagswet is de derde boodschap, en de dag van de zondagswet omvat de geschiedenis van de eerste en de tweede boodschap. In hoofdstuk zevenentwintig van Jesaja duidt de zondagswet de periode aan die in Daniël hoofdstuk één wordt voorgesteld, en vervolgens opnieuw in Daniël hoofdstukken één tot en met drie. Profetisch duidt de dag van de zondagswet in hoofdstuk zevenentwintig de geschiedenis aan vanaf 11 september 2001, toen de eerste boodschap bekrachtigd werd, tot aan de spoedig komende zondagswet.

In het volgende artikel zullen wij voortgaan met onze beschouwing van het lied dat de verlostten behoren te verkondigen in de tijd die voorafgaat aan het moment waarop de hoer van Rome haar lied zal beginnen te zingen.

En ik zag, en zie, het Lam stond op de berg Sion, en met Hem honderd vierenveertigduizend, die de naam van Zijn Vader op hun voorhoofden geschreven hadden. En ik hoorde een stem uit de hemel als een stem van vele wateren en als een stem van een grote donderslag; en ik hoorde de stem van citerspelers, die op hun citers speelden. En zij zongen als het ware een nieuw lied voor de troon en voor de vier dieren en de ouderlingen; en niemand kon dat lied leren dan de honderd vierenveertigduizend, die van de aarde gekocht waren. Dezen zijn het die zich met vrouwen niet hebben verontreinigd, want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen, waarheen Het ook gaat. Dezen zijn gekocht uit de mensen, als eerstelingen voor God en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden, want zij zijn zonder smet voor de troon van God. Openbaring 14:1–5.